

Малко по-добри

Миналата неделя завърши олимпиадата в Лондон. По повод на резултатите на българските участници в нея премиерът каза, че всички те са се представили прекрасно. Само липсата на малко повече шанс е попречила да се представят така, че да говорим за блестящо представяне. Трябва да се вярва на такъв високопоставен човек, който разполага с много богата информация, макар че в общото класиране нашата страна се намира някъде на около 60-то място.

Това изказване ме провокира да си припомня важността на малките неща, на малкото, което липсва, за да се получи друг резултат и една страна да не бъде на 60-то място, а доста по-нагоре в класирането. И още по-важно, запитах се какво можем да направим, за да се издигнем доста по-нагоре в духовната класация, за да бъдем приети в небесните селения /Лк.16:9/. В спорта, особено когато става дума за професионалния спорт, когато говорим за спортисти, заслужили да участват в олимпийски игри, силите са доста изравнени. Двама боксьори, които са стигнали до финала и който победи, ще стане шампион, са с изравнени сили. Не е възможно победата да бъде спечелена от единия с голяма лекота – просто така, излизат на ринга, единият халосва другия по ченето и го поваля в нокаут. Не, победата идва след люта битка и наистина е нужен известен шанс, за да победи някой. Тия двама може да са се били вече на някое друго състезание и тогава поледеният да е бил победител. Може би в бъдеще ще се бият пак и изходът ще бъде друг. Но така или иначе, важното е в момента кой е спечелил и се е закичил със златния медал. Какво е било преди и какво ще бъде по-нататък, не е важно. Днес, на тези игри, шампионът е щастлив, че е спечелил, а изгубилият е нещастен, че не е имал шанс.

Или да вземем друг спорт, нещо по-изтънчено. Примерно бягане на сто метра. Хукват осемте финалисти и един излиза пръв. Той е шампион. Но разликата между него и последния е десети от секундата. Това не е бягане, при което победителят е на финала, а последният е някъде към половината на разстоянието. Не, става дума за метри, за съвсем незначителна разлика.

На футболни първенства има победител, има и последен. Това не значи, че победителят може да бие последния с примерно 10:0. Те са играли и мачът е бил оспорван. Шампионите са победили, но не с такъв резултат, а с 2:1 или нещо такова. Те са претърпели по време на дългото първенство загуби, но накрая все пак се е оказало, че са най-добри и те си получават наградата. В тениса се знае кой е първи в света, кой е 53-ти, кой е 234-ти. Това не значи, че първият винаги ще бие всички останали и никой не може да му се опре. Не, понякога той губи, и то не само от втория, но може и от 39-тия. Това, че е първи, не го прави да има смазващо предимство пред всички останали. Професионалният спорт има много пороци, които са отблъскващи и отвратителни, но не може да му се отрече това, че някакъв новак може да се появи от нищото и да напердаши всичко, изблъсквайки ги от първите места. Нещо, което трудно се случва в други области на живота, където има начини първите да си запазят местата и почестите, привилегиите и облагите.

Идеята ми е, че в спорта побеждава този, който има шанс, който е успял в момента да бъде в най-добра форма. Той не е много по-силен от останалите, но така се е случило, че е застанал на първото място. Много се е готвил, много е тренирал; но и другите много са тренирали. Силите са изравнени и само нещо малко е причината един да бъде шампион, а друг да остане последен. Това, че един футболист струва 50 милиона, а друг струва един милион, не значи, че първият е несравнимо по-добър от втория. По-добър е, няма съмнение, но малко по-добър. Но точно това „малко“ е причината той да струва толкова много, а другият да е така евтин.

С други думи, прав е нашият умен премиер, че малко не ни е достигнало да се представим не прекрасно, а блестящо. Ако е имало нещо „малко“, малко шанс, малко внимание, по-малко грешки, резултатите /направих печатна грешка и се получи „резилтати“ – каква интересна грешка! / са щели да бъдат други. Но така е станало. Това е положението. Олимпиадата свърши и който иска други резултати, трябва да се готви за друго състезание.

Достатъчно със спорта. Нека преминем към темата, за която сме събрани в този храм. Сигурно всеки от нас се е питал поне веднъж каква е разликата между вярващи и невярващи, между спасени и неспасени. Преди години един лектор от Америка каза нещо, което се е запечатало в съзнанието ми. Той цитира едно социологическо изследване, според което животът на християни и нехристияни се покрива в 95 % от техните ежедневни занимания. Разликата е само в останалите пет. Тоест, и едните, и другите, стават сутрин, пият нещо, обличат се, правят си тоалета, отиват на

работа, работят едно и също, вечерта се прибират, вечерят едно и също, гледат една и съща телевизия и си лягат. Разликата е, че едните в неделя отиват на църква, а другите не отиват. Едните отделят по няколко минути сутрин и вечер за молитва, а другите не отделят и една секунда. Едните отделят десетина минути да четат Библията, другите четат нещо друго. Тогава кое ги прави така различни? Защо едните ще отидат в ада, а другите на небето, след като са правили 95 % еднакви неща? Толкова ли са важни тези пет процента?

Излиза, че са важни. Съдбоносни. Изследването не може да улови това, което е вътре, невидимото, неопределеното, неизговоримото. Да, всички правим едно и също. Всички живеем в един и същи свят. Занимаваме се с едни и същи неща. Но едни имат в душата си нещо, което другите го нямат и то ги прави да са живи духовно, да са спасени и готови за небето. Това нещо е малко, но съдбоносно. Важно е това, което е в главите ни; това, за което си мислим, докато готвим или перем, докато цепим дърва или поправяме колата. Важно е това, което ценим и поставяме на първо място пред всичко останало. То е вътре в нас. То не се вижда, не си личи. Не знаеш човека, покрай когото минаваш на улицата, християнин ли е или не. Той е облечен като всички други, не лети като ангел, а върви като нормален човек, не пее псалми, химни и духовни песни. Но в него има онова, което Господ е вложил, и то го прави да е толкова различен от всички други, колкото никое друго нещо може да различи един човек от друг.

Нека не пропуснем да кажем, че малкото, което е вътре в нас, променя и външния ход на живота ни. Нелепо е да очакваме, че един човек ще има тези пет процента различност и въпреки това ще го видиш да ходи на грозни, шумни, опасни за душата места. Не може един християнин да се държи като езичник и дивак, да прави всичките онези невъздържани деяния, които вършат безбожниците – и да каже възмутено, че е важно какво има в сърцето, а не външността. Не е нормално един християнин да се облича като светските хора с цялата предизвикателност и дори нагло показване на разни телесни части, да прави с косата си разни откачени неща, да пее грозните и грубиянски песни на света и да казва, че вътре в себе си е вярващ и че почита дълбоко моралните ценности на християнството. Това е просто абсурдно. Вътрешното скоро излиза и отвън и променя поведението на човека, говоренето му, дори външността му и облика му.

Но също толкова нелепо е да се очаква, че един християнин така рязко ще се отличава от всички останали, че от километър ще си личи какъв е. Християните не носят униформи като военните, та да се знае, че са различни. Не ходят само по определени улици. Не карат определени марки коли. Не пазаруват в християнски магазини. Те са част от този свят и са подвластни на много от неговите условности. Но вътре в себе си имат нещо малко, което ги прави други. Би било прекрасно да се отделим някъде на някой континент само християни и никой друг да не може да влезе там, но не е възможно. Нито пък е такава волята на Този, Когото следваме. Исус ни праща в света да разнасяме Неговата блага вест и да сочим пътя към спасението на всички, които погиват в неверие. Той се молеше така: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия“ /Йн.17:15/. В света вярващите остават чужденци, но работят за неговото благо и за разнасянето на благовестието сред погиващите.

Ние имаме нещо малко, което светът няма, но то е достатъчно силно, за да ни направи ценни. Исус оприличава небесното царство на синапово зърно /Мат.13:31,32/, което е по-малко от всички семена, но има способността да расте и да се превръща в огромно дърво. Вратата попада в човека като нещо малко и крехко – чули сме някой да говори за Бога, прочели сме някоя листовка, видели сме някакъв филм. Това ни кара да се замислим за себе си и постепенно да достигнем до решението да последваме Бога; вратата ни расте и укрепва и насочва живота ни необратимо по пътя на Христа. Малките неща, които се крият в главите на хората, имат огромна сила. Те ги карат да се държат по съвсем различен начин. Всички знаем каква голяма сила има идеята, която ни е хрумнала някой ден, примерно да си купим нещо или да отидем някъде, или да потърсим близост с някой човек. Тези идеи започват много крехко и неуверено, но постепенно така ни овладяват, че сме напълно поробени от тях. Не бива да подценяваме малките неща. Те имат голяма сила.

Голямата разлика между невярващи и вярващи е, че вярващите имат Бога в сърцето си. Техният живот се променя под влияние на Божията благодат. Те се движат по пътя на освещението и напредват, кой по-бързо, кой – по-бавно. Една нива, която е засята, не се различава от друга, която не е засята. Семето е невидимо, хвърлено е в земята. Но идва време, когато става ясно коя каква е. Семето работи и неизбежно се показват резултатите от неговото присъствие, защото то е

живо и може да нараства. Ние се предоставяме на действието на Святия Дух, за да ни прави Той живи и плодоносни, да ни дава способността да растем и да се освещаваме все повече. Не става така бързо, както бихме искали. Много неща ни пречат, много са слабостите и пропуските ни. Но въпреки това сме тръгнали по верния път и ще го извървим, докато стигнем края – вечността, спасението и славата в Христовото присъствие.

Малко не достига на много хора, за да бъдат спасени, но точно това малкото е решаващо. Богатият момък, който дойде при Исус /Лк.18:18-23/, беше воден от истински стремеж към духовно удовлетворение и сигурност за бъдещето. Той искаше да има вечен живот. Този стремеж е напълно естествен, само вечният живот може да ни удовлетвори напълно. Мисълта за нашата временност на този свят е тягостна и обезсмисля всичките ни стремежи. Младежът беше благочестив и искрено спазваше моралните изисквания на закона. Не беше убил никого, не беше прелюбодействал, крал или лъгал. Почиташе родителите си. Обичаше ближния си както себе си. Но усещаше, че нещо не му достига и не можеше да разбере какво е то. Господ Исус също посочи, че на него не му достига само едно нещо. Малко, но важно. И му посочи кое е то. Той трябваше да се раздели с многото си имот. Но това изискване се видя прекалено тежко за човека и той не можа да го изпълни.

Има на този свят много добри хора, с висок морал, със здрави принципи, честни, почтени. Можем само да се възхищаваме на поведението им. Защо те са извън царството? Има християни, които са с доста спорно поведение и моралът им не е на особена висота. Защо те са по-ценни от първите? Защото имат нещо, което другите нямат, и то е вярата. Моралът на светските хора става все по-крехък, те все по-често се питат защо трябва да се държат прилично, упрекуват се, смятат се за будали. Докато никой добросъвестен християнин не се съмнява в смисъла на доброто поведение. Никой не се пита постоянно дали да направи добро или не.

В края на краищата всеки, който е отишъл на небето, е отишъл там не заради безупречното си поведение и абсолютната си безгрешност, а заради Христовите заслуги. Спасението е не чрез дела, а по благодат. Каквото и да правим, каквито и старания да полагаме, ние винаги си оставаме длъжници и има за какво да бъдем упрекувани. Само Христовата жертва може да допълни недостига, който имаме пред Бога. Само Христос ни спасява, допълвайки празнотата в кошницата на нашите добри дела. Кое то значи, че вярващите са ценни и скъпи не заради самите себе си, а заради това, че са приели Христос. Това ги отличава от всички останали, това ги поставя на по-високо стъпало.

Това не значи, че можем да правим каквото поискаме и да не се опитваме ни най-малко да бъдем праведни и да следваме високия стандарт, определен от Христос. Напротив, точно скъпата жертва, която Той принесе за нас, ни изпълва с благодарност и преклонение и ние се стараем да бъдем достойни за нея. Но така или иначе никой не може да бъде безгрешен и да заяви, че няма никаква нужда от Христовата помощ и присъствие, че може да застане спокойно пред Божия престол и да отговаря за всяко свое дело. При всички положения ние се спасяваме не заради нашата правда, а заради Христовата.

Малките неща са важни. Ап. Павел ни предупреждава да се пазим от кваса на греха, който дори да е малко като количество, има силата да развали всичко останало. „Не знаете ли, че малко квас заквасва цялото тесто?“ /1Кор.5:6/ Ап. Яков ни напомня опасността от един малък и уж лесен за контролиране орган, езика: „Езикът е малка част от тялото, но много се хвали“ /Як.3:5/. Господ Исус имаше малко против пергамската църква /Откр.2:14/, но заради тези малцина поклонници на Валаам, заради малцината николаити, цялата църква беше попаднала в опасност и трябваше да се покае, ако не искаше скоро да се озове срещу Христовия меч.

Ние сме призвани в нашия земен живот да бъдем верни над малкото, за да бъдем поставени над много в небето /Мат.25:21/. Малко ни е дадено, малки са нашите способности, малки са възможностите ни да влияем на света и на хората. Но точно това малко, което имаме, ни прави различни, скъпи и ценни, спасени и съхранени за спасение и вечен живот. Нека имаме самочувствието на хора, които са под особеното водителство и благословение на Господа! Нека не се подценяваме и не се съблазняваме от прекомерна самокритичност, която постоянно ще ни нашепва въпроса с какво сме по-добри от останалите. Господ ни поставя на много високо място. Заради нас е дал Своя единороден Син. Ние сме Божиите победители, избраните Божии първенци, които побеждават света със своята вяра в това, че Исус е Божият Син. А който иска да живее без вяра и без надежда – жалко за него.